

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XXVI. David ab Absalone regno pellitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

David: Ob peccata mea poenas à me Deus expetit: A ille quidem fons puritatis nec libidine delectatur nec caede, sed quia hæc simul & delicta & delictorum supplicia sunt, Deus me liberorum meorum vitis puniit. Deus hæc fieri permisit ut mihi essent castigatio-ni & supplicio. Quid igitur adversus Deum Dei que sanctissimam voluntatem jure conquerar? Hæc omnia & his plura commertus sum. Faciat Dominus, quod bonum est in oculis suis. Nimirum hoc unicum supererat solatium, sed solatium solidissimum & optimum. Vbi vera cum divinâ voluntate conformatio est, ibi nulla adversus Deum querela, nulla cum Deo lucta est. Faciat Dominus, faciat, quod bonum est coram se. Hæc una res malum omne arguit hoc solatiorum abundo-fatis instillat. Velle in omnibus, quod vult Deus, homines secundum cor Dei, filios Dei efficit, cæloque recipit extra cælum.

CAPVT. XXVI.

David ab Absalone regno pellitur.

VETERI dicto: Heroum filii noxæ. Absalon Da- vidis degener filius jugulato Amnone, ad a- rum regem Gestur Ptolemaum profugit. Triennio hic exul mansit. Ejus patrociniom Ioabux dux belli ita suscepit, ut per Thecutidem prudentissimam mulie- rem apud regem causam ejus egerit. Hoc unum pete- batur, liceret exuli Hierosolymam redire. Impetra- tum est, sed eâ conditione, ne patris vultum subiret. Hac lege Absalon Hierosolymis biennium exegit, cum patre nunquam locutus. Nec destitit Ioabux ali- quid amplioris gratiæ rogare, vellet juberet rex in conspectum venire filium, qui ausum temerarium jam quinquennium luisse. Impetratum est & hoc. Admissit Absalonem parens amplexatus cum & oscu- latus non sine lacrymis utrinque fuis.

Sed Absalon inquieti, factiosi, versipellis ingenii juvenis, multa movit in aulâ non movenda, suam interim domum equis & curribus magnificè instru- xit, cepitque cogitare, quamvis oculicissimè, quibus artibus diadema & sceptrum sibi raperet, & parem- tem excuteret folio. Vt tantò suaviorem res succes- sum fortiretur, omnes eos, quibus negotiis aliquis in aulâ fuit humanissimè nec sine blandis ceremoniis allocutus. Vnde es tu, inquebat, mi bone, quâ patriâ & domo? quæ tua sunt negotia? Vix ullam in aulâ ne- gotiorum executionem est videre; parens differit & procrastinat: pleraque omnia largitionibus aguntur; libelli supplices supprimuntur; juri & justitiæ cereus nasus affingitur: & utinam ego his malis, mederi pos- sim! Hæc nequam juvenis simplicium auribus instil- labat, eaque re Patrem tribunâque rægium clam tra- ducebat, ut omnium favores sibi colligeret. Sed & aliam stropham commentus, Peniam petiit à parente voti causa peregrinandi in Hebron. Annuat Pater. Hebrone non rem divinam, sed bellicam curavit, mi- litem collegit quoscunque potuit in suas partes tra- xit: Inter hos etiam numerabatur, qui Davidi à consilii erat, vir primi nominis Achitophel. Nimi- rum hæc novitas plurimis placebat, uti plebs est mo- litionum novarum avidissima. Hinc Absalon magnis indies viribus augebatur. Rex demum in Hebron unctus est, & publicè proclamatum: Regnavit Ab- salon in Hebron, Mox nuntii ad regem David per- volant: Toto corde universus Israël sequitur Absalon; non ex metu, non simulate, sed serio & animosè. Rex Da- vid non diu cunctatus: Surgite, inquit, fugiamus; neque enim erit nobis effugium à facie Absalon. Festinate egredi, ne forte veniens occupet nos, & impellat super nos rumam, & per- cutiat civitatem in ore gladii. Ita fugam maturabant

omnes, tam rex quam regii famuli, & civium multi. Rex pedes abiit, decem eum juges regis in domus cu- stodiam relictæ. In viâ David familiarium quosdam conspexit, quos actis gratis, unâ cum Arcâ domum remisit. Nam quid Deus ex alto in se decrevisset, nondum perspicimus: *Invenera gratiam, inquit, in ocu- lû Domini, reducet me. Si autem dilexerit mihi: Non places, præsto sum: faciat, quod bonum est coram se.* Interim in tantâ trepidatione presentissimus sibi rex, jussit cer- tiorem se fieri ex urbe quidquid de hoste resciri pos- set. Ita ibat itinere hoc pedestri ac tristissimo, incer- tus quò iret. Ah! quàm moesta & lugubris supplica- tio! Rex annorum pæne septuaginta elivum oliva- rum scandeat flens, nudis pedibus incedens & aperto ca- pite, sed & omnis populus qui erat cum eo, aperto capite ascen- debat plorans, omnesque flebant voce magnâ. Hic quinque dictionis membra nobis explicanda sunt. 1. Vnde hæc turbæ tantæ? quis populum concitavit? 2. Tur- mur tumultuationis medium placuit fugâ? 3. Exem- pla magnorum, quanti faciendâ? 4. Afflictiones Da- vidis ratenatæ. 5. Confirmatio regis cum divinâ vo- luntate.

§. I.

ANNAVS verè ac sapienter: Multorum, inquit, quia imbecilla sunt, latent vitia, non mines ausura, cum illis med. vires sua placuerint, quam illa, que jam felicitas aperuit. In- strumenta illi explicanda nequitia desunt: sic turo serpens etiam pestifera tractatur, dum riget frigore; non desunt tunc illi venena, sed torpent. Serpenti simillimus erat Absalon, dum exul, inops, multis odiosus, sese con- tinuit, at Hierosolyma revocatus, in conspectum Pa- tris admissus blandos sentire calores, & ita sensim cepit vomere venenum, & quidem primò omnium, ritu serpentum, in parentem. Prudenter ac sanctè submoneas Augustinus: Multi, ait, res adversas ti- ment, res prosperas non timent. Periculosior est res prospera animo, quam adversa corpori. Prius corrumpit prospera, ut inveniat, quod frangat adversa. Fratres mei adversus felicitatem acrius vigilandum est; propterea videre, quemad- modum eloquium Dei in nostrâ felicitate tollat nobis securi- ritatem: Servite, inquit, Domino in timore, & ex- ultate ei cum tremore. In exultatione ut gratias aga- mus; in trypore ne cadamus. Hoc peccatum non fecit David, cum persecutorem Saulem pateretur. Quando David sanctus Saulem inimicum patiebatur, quando illius persecutionibus agitabatur, quando per diversa fugiebat, ne in manus ejus in- cideret: non concupiscebat alienam, non adulteratâ uxore occidit virum. Erat in infirmitate tribulationis sua tantò in Deum mentior, quanto miserior videbatur. Vile quiddam est tribulatio, utile medici ferramentum, tanquam diaboli tentamentum. Factus est securus devictus hostibus, pressu- ra caruit, tumor excrevit. Sed ad institutum.

I. Quæ tanti motus ac seditionis causa fuit? Pri- maria, Deus, qui peccatum peccato, ut superiore ca- pite demonstratum est, & pravâ filii machinatione patris facinora puniens: Ecce, inquit, ego suscitabo super te malum de domo tuâ. Altera causa, Ambi- tiosa imperandi libido. Ita secum ratiocinatus Ab- salon: Ego successor sum Patris: sed quis imperii tam diuturni finem expectet? Iam annis triginta pa- teas imperat, diu satis & nimium quàm satis: det tandem locum successori. Exilio quinquennali me mæceravit: hoc ipsum ille gustet, redeat in auctorem sententia, quam tulit. Causa tertia, Nimia parentis in liberos indulgentia. Peccatorum impunitas, præ- fertim in hominibus parum ingenuis parit audaciam. Appositè dixit Chryostomus: semper enim scelera, dum non refecantur, crescunt. Omnia virtutis semina parentes in liberis corrumpunt, quando non primis annis puniendâ pu- niunt. Dum in Absalone fratris occisi facinus non vindicatur, in parricidium facinus recidivum iteratur. Sicacides in eam

Aug. 4.3.

Aug. 4.3.

Aug. 4.3.

Aug. 4.3.

Aug. 4.3.

Aug. 4.3.

Aug. 4.3.

Aug. 4.3.

Aug. 4.3.

bid. v. 25.

bid. v. 30.

Quinque explican-

Absalon serpenti simillis.

Aug. 4.3.

psal. 2. v. 11.

1. Quæ tanti motus ac seditionis causa fuit?

Primaria.

Secunda.

Tertia.

Chryst.

tom. 1. hom. de Absalone.

Reli. c. 30. vers. 9. Quarta.

rem pramonens : Lacta, inquit, silium tuum, & paventem A faciet, lude cum eo, & contristabit te. Quarta, cæcus populi furor, quem non ratio, sed sua vel aliena regit libido. Populo placebat Absalon, solus è fratribus reginatus natus, juvenis formosissimus, humanissimus vulpes, Audacissimus veterator, promissor liberalissimus. Ita, quod Chrysostomus dicit, tunius paricidæ furor, tot millia insanire compulit. Nimirum novitas ipsa placuit. Plures enim orientem scem, quam occidentem adorant. Quinta causa tam admirandi motus bellici fuit Achitophel, qui Davidi à secretis consiliis erat, oraculum Hebrææ curiæ. Hic vir civiles has turbas plurimum promovit. Faciem admovit jam furem paratis. Omnium voces volabat. Si vir iste sapientissimus harum partium simul profecto temere ageret: Coloris aliquid habuerunt hi vulgi sermones. Sed videte, quæso, quam præsumptum sit decipi, præsertim deceptionum amantibus. Achitophel cetera prudentissimus hac in re stultus fuit. Sed illum ad hoc adegit vindictæ amor, prout in talibus promptissimus præfulsor est diabolus. Bethsabea ante conjugium à Davide vitata, neptis fuit. Achitophelis, hinc ille non tantum conspirationis socius, sed foras & auctor.

Quinta.

2. Cur David his malis remedium à fegâ petiit.

I. I. Cur David his malis remedium à fegâ petiit? Arx Sion, seu, civitas David munitissima fuit; à cæcis & claudis propugnari potuisset. David ipse miles cordatissimus, exercitatissimus, in acie nunquam victus, nunquam fugitivus ex acie, neque tunc militaribus copiis destitutus. Sed hic aliud latuit mysterii. Rex pius facile intellexit hic sibi pugnam non esse cum homine, sed cum ultore Deo, qui Absaloni filio arma porrexisset in patrem; ideo hic non ducem agere, sed reum pœnas meritum volebat; nec enim Absalonis, sed Dei iram metuebat. Quâ in re maximæ Davidis regis virtutes eluxerunt. 1. Amor in subditos, maluit enim non sine infamiâ fugam capessere, quam urbem periculis obicere. Potuisset equidem cum Cerethæis & Phelæis multo tempore obsidionem tolerare: noluit, ne suos civis ad paupertatem redigere. 2. Submissio & humilitas; non pœnas, quas Deus ab ipso repetebat, promptissimè admisit, easque auxit nudis pedibus incessit. 3. Patientia & mansuetudo admiranda: Nec voculam edidit minus moderatari & placidam. Quis illius audire dicentem: Fulmine trifulco pereat, sicarius hic & latro filius, pereat immanis bestia, in genitorem tam impia. Nil horum imprecatus David, imò regem vocavit, non paritidam. 4. Fiducia in Deum maxima: Omnia videri poterant perditissima, desperatissima; nihilominus David: Tu autem Domine, inquit, susceptor meus es, gloria mea, & exaltans caput. Non timebo millia populi circumdantis me. Exurge, Domine, saluum me fac Deus meus. Domini est salus, & super populum tuum benedictio tua. Inscriptio hujus carminis est ista: Psalmus David cum fugeret à facie Absalon filii sui. Quantæ hoc fiducia fuit in rebus pœne deploratis, de divinâ bonitate sibi polliceti. Quia Dominus suscepit me. Fiducia cum patientiâ inexpugnabilis armatura.

Inde Davidis virtutes eluxerunt. Prima, amor in subditos.

2. Submissio & humilitas. 3. Patientia & mansuetudo.

4. Fiducia in Deum. Ps. 3. v. 4. Ibid. v. 7. & 9.

Ibid. v. 1.

Ibid. v. 6.

3. Exempla illustrium virorum quanti faciendâ.

III. Exempla illustrium virorum summi in ætate que momenti sunt. Reginis delicatissimis & liberis tenerimis, sine equis, sine pilentis aut leviticis in fugam se pedibus dare, res multo difficillima & pœne impossibilis. At cum viderent reginæ earumque liberi parentem jam senem nudis pedibus fugam capessentem, nemo dixit: Non possum sequi. Exempla magnorum occultâ vi cogunt sequi, & jubent facere viribus vix superabilia. Orator potentissimus exemplum, vix unquam non persuadet. Urias negat licere sibi in lecto molliter cubare, cum Imperator Joab capiti indormiat. Cato milites suos ad omnia fecit promptissimos, quos ipse pedes per confragosa & ardua; per rupes & ipse manu, sua pila gerens processit anhelis

Militis ora pedes: monstrat tolerare labores, Non jubet.

Vix ita paruisent, si talia sub capitis pœna præcepisset. Rex David hoc ipso itinere mostissimo ad Ethai Geatham fugæ comitem: Cur venis, inquit, nobiscum? Revertere & habita cum rege, quia peregrinus es, & egressus es de loco tuo. Hæc venisti, & hodie compelleris nobiscum egredi: Ego autem vadam, quò iturus sum. Revertere, & reduc tecum fratres tuos, & Dominus faciat tecum misericordiam, quia ostendisti gratiam & fidem. At verò Ethai exemplo regis motus: Vivit Dominus, inquit, & vivit Dominus meus rex, quoniam in quocunque loco fueris, domine mi rex, sive in morte, sive in vitâ, ibi erit servus tuus. Si rex ingrediatur litteram & familiarium quòdam in vinctis stantes annuente manu invitet ad confessum, quis recuset? si flumen trajiciat, quis sequi abnuat? si montes scandat, quis comitari cunctetur? Hæc Christianis potentissima sit ratio, hinc panoplia impetrabilis, cum blanditur caro, cum lævit diabolus in veritum impulsurus, pro se quisque dicat: Christum inter flagra, spinas, ludibria video; in cruce nudum, vulneratum, doloribus exhaustum cerno, & ego me voluptatibus mergam? Vivit Dominus, non faciam rem hanc. Bernardus in rem hanc disertus: Quid magis indignum, quid detestandum amplius, quid gravius puniendum, quam ut videns Deum cali, parvulum factum, ultro apponat magnificare se homo super terram? Intolerabilis impudentia est, ut ubi sese examnavit majestas, vermiculus instetur & intrumescat.

Christiana panoplia est Christum inter flagra & spinas sequi, Bern. serm. de Nativitate Domini.

IV. Arumne Davidis catenatae. Jure hoc quidè, nam & ipse catenam fecerat, & scelera sceleribus colligarat. Talem divinum imperium urget: Catenam, quam cuncti, tolera. Et videte, obsecro, egressum & supplicationem prorsus lugubrem? Rex cum reginis & liberis, flens, nudis pedibus, flente omni populo, velut mendicus cum paupertino grege urbem deserit, fugam intendit, filio non cistæ veltiariæ, degeneri cedit, nò arcæ pecuniariæ, non regia supplex, non amplius com meatu, nullus nec lectorem nec mensuram apparatus sequitur. In incertum tendunt exules, fugitivi, solo Deo nixi. Miratus hanc lacrymabilem pompam Salvianus: Quale spectaculum, inquit, cum tantus & tanti nominis, cunctis regibus altior, mundo major cum suis fugeret, in comparatione sui egestuosus, in comparatione sui solus, fugiens cum metu, cum dedecore, cum luctu, à seipso exulans, pœne jam post seipsum vivens. Ita Dei judicio à se alter affectus, quocunque se vertat David, prærens est calamitas. 1. Peccatum in oculis. 2. Offensus Deus. 3. Filius rebellis. 4. Regnum tot laboribus partum eripitur, & ille quidem, qui eripit, est filius. Et quomodo regem affecerit horribilis nuntius de populi clamore in urbe Hebron audito: Vivat rex Absalon: Pereat rex adulter & homicida, pereat senex delirius, regni fastidiatur. Quomodo hæc regium cor lancinârunt? sed non est servus major domino suo. Christus audiit: Crucifige, non huic, sed Barabam. Et quidem electus populus ita clamabat. Plurimum nobis hi clamores proderunt, si eos cum obsecratorum dictis conferamus, & unâ cogitemus: Graviora passi sunt nobis longè sanctiores. Porro super illa omnia David per Abiathar sacerdotem pro more ritûque gentis ex Deo quæsit: Quò eundum, quid faciendum? Responsi nihil redditum. Silentium offensionis argumentum. Etiamnum Deus noxis prioribus irascitur. Sed, ô Domine, an non iussisti lugenti David dici: Transulit Dominus peccatum tuum? Iussi & peccatum transulsi, sed nondum peccati pœnam. Nondum tibi, mi David, plenè reconciliatus sum. Æternas tibi condonavi pœnas, non temporarias, quas inter calamitates istas exigo. In his tamen arumnis omnibus summa fuit Davidis cum divinâ voluntate confensio ac conformatio, quod quantum dictionis membrum est.

4. Arumne Davidis catenatae.

Catena feti series calamitatum Davidis.

1. Reg. c. 19. vers. 6. & cap. 18. vers. 40.

V. Inter

Confor-
matio Da-
vidis cum
divina vo-
luntate.
2. Reg. 1. 16.
& 26.

V. Inter Dei & Davidis voluntarem summus fuit conspiratus. Sadoco sacerdoti rex religionum curam commendans: *Reporta*, inquit, *Arcam Dei in urbem. Si invenero gratiam in oculis Domini, reducet me, & ostendet mihi eam, & tabernaculum suum. Si autem dixerit mihi: Non places: praesto sum, faciat, quod bonum est coram se.* Si Dominus Deus dixerit, nolo te regem, nolo te victorem; praesto sum. Si dixerit: exulem, fugitivum te volo, ut tuus filius adversum te faciat, quod fecerat Saul tuus foveret; praesto sum. Volo te speluncas & antra petere, mendicatio vivere; praesto sum. Volo te quotidianis terrefieri periculis, & omni hora irruptionem mortis operiri; praesto sum. Volo te probris omnium & ludibriis tuorum etiam subditum; praesto sum. Luto & lapidibus, non conviciis solum & maledictis te peti volo. Uxoribus tuis vitium offerri, omnibus te contumeliis vexari volo; praesto sum Domine, praesto sum. Ego te erutum e sordibus in solium evexi, a pedo & parato ad sceptrum & diadema extuli, regem ex opitione feci. Nunc iterum in fordes te dejiciam, & pedum & mendicitatem te reducam; praesto sum Domine, praesto sum, facias, quod bonum est coram te. Et ut rex David omni populo probaret se divinis placitis contentissimum, & torrente Cedron jam transgresso, ascendit summam montis, in quo erat adoraturus Dominum. Ex illo montis supercilio videre poterat arcem Sion & urbem, & ita eminens valedicere, regnumque Deo per preces transcribere. Ita totus in infinita divinorum judiciorum profunditate acquiescebat: Restituit Deus regnum, non restituit, & victoriam concedat, auferat, in utrumque paratus est David, aut illud aut istud divinae voluntatis decretum amplecti.

Elcearii
Comitis
ad divinum
conforma-
tio.

Comes Elcearius, illud sanctitatis archetypum, cum saeva maris tempestate jactaretur, fracto jam malo, velis ventorum vi discerpis, ululantibus nautis & desperantibus, unicus orabat Elcearius. Mari aliquantulum detumescente, evitato jam naufragio, interrogatus est Elcearius: Ad non aequè atque alii timuisset vitae? Ad quos ille: Totum me, inquit, divinae voluntati tradidi, paratus vel aliis salvis mergi. Ita prostratus David, salvo filio, salvis ceteris paratissimus fuit perire.

Hac vo-
luntatem
conforma-
tione
Deus vin-
dicat.

Et haec voluntas cum divina tam exactè consentiens, ita Deum vincit & expugnat, ut hominem non possit odisse summa bonitas. Haec illa voluntas est, quae hominem summis malis, mediis flammis incinctum, nihilominus reddit beatum. Ita nos comparemus, Christiani, ut in rebus omnibus, tam adversis, quam prosperis, promptissimè pro se quisque dicat: *Praesto sum, faciat Dominus, quod bonum est coram se.*

CAPVT XXVII.

David à Semei conviciis & lapidibus appetitur.

Donum à
Sibà Davi-
di lactum.

Bi David miserimà fugâ torrentem Cedron & olivarum clivum transmississet, advolvit servus Miphiboseth Siba. Hic duos ante se asinos egit ducentis panibus, duabus vini seriis, ficibus & uvulis passis onustos, fugienti regi donum. Quod ut oratione insuper commendaret: Rex vive, inquit, munusculum prostratus exiguum adduco, vinum in viâ deficientebus, jumenta verò ceteris non assequentibus servant; panem, ficus, uvas passas in refectiunculam servorum regis adfero. Cui rex: Ubi haeret Miphiboseth? Ad quæ Siba respondit: Hierosolymis remansit, dixitque: Hodie restituet mihi domus Israël regnum Patris mei. Hic trifur mendacissimus homo, ex asse nequam, in dominum suum mendacium conflavit, Davidem nimis credulum fecellit. David enim auditus Sibæ fucatisimis

verbis, mox sententiam pronuntians: *Tua*, inquit, *sunt omnia, quae fuerunt Miphiboseth.* Inde David ad oppidum Bathurim venit. Hic obvium habuit salutatorem inexpectatum, hominem sceleratissimum, Semei, qui suum regem non conviciis solum & maledictis atrocissimis exceperit, sed & luto ac lapidibus petivit. Absalon Joab frater vepiam a rege petiit, licet maledico huic jam amputare caput. At æquissimam defensionem rex inhibens: *Sinite*, aiebat, *Deus hoc illi suffit, ut mihi malediceret. Quid ab hostibus expectem, cum filius meus me oppugnet? Interea non cessabat Semei probris omnibus, maledictisque regem insectari, minuire majestatem. Eodem die Absalon urbem Hierosolymorum cum exercitu velut triumphans ingressus est. Hic tria nobis dissertanda. 1. Quam audax fuerit hæc impudentia Semei, legitimum regem tam diris contumeliis tali tempore insectari. 2. Quam modestè timè tulit David maledicta Semei. 3. Quam eximie in his ipsis injuriis suam cum divinâ voluntate conduxerit.*

Triplex
causa.

§. I.

Thujus injuriæ gravitatem intelligemus, expendendum probè, quis calumniis meritis confixus, quis calumniator, quomodo verba fecerit ponderosa lapidibus, quando hoc fecerit. Quis hæc passus? Religiosissimus & mansuetissimus princeps, regum potentissimus David, tertium electus & unctus rex, dux fortissimus, quem ea calamitas affligebat, ut vel saxa moverit. Hunc ipsum regem optimum tam scædo fellissime perluit sceleratus & vilis homo. Et quis calumniator iste? Civis & subditus regis, quem rex nec verbis nec factis læsit. 1. Nimis quàm audacter impudens & furiosus fuit Semei, civilium & divinarum legum contempтор, qui regem in os, audiente omni populo, conviciis & contumeliis gravissimis oneravit. Hoc ei impotens sui affectus & vindictæ studium suggestit. Semei cognatus Saulis erat, qui Davidi semper infensissimus. Putavitque homo temerarius & praeferox Semei, opportunum esse tempus, quo Davidem, regno jam propè perditto, acerrimè criminari posset. Hinc quidquid felis domi habuit, in regem, imò in suum ipse caput effudit. Nam post annos sexdecim capite luit, quod hic lingua deliquerat. Deliquit adtem horrendum in modum. Etenim non solum regi turpissimè maledixit, sed eum insuper luto & lapidibus appetens: *Egre dedit tibi Dominus unguem domus Saul: quoniam invasisti regnum pro eo, & dedit Dominus regnum in manu Absalon filii tui, & ecce premunt te mala tua, quoniam vir sanguinum es.* Abi in malam maximam crucem tyrannæ sanguinarie; diu satis subditorum tuorum sanguinem sorbuvisti, nunc tuus jure petitur. Adulter es, idcirco prout meruisti, lapidandus es. De tuo cortio jam ludetur; par pro pari reddetur. Regnum inique partum tuo filio cederet in spoliū. Extrema omnia meritis es. Tandem causa melior triumphat.

1. Semei
audax im-
pudentia
contra Davi-
dem regē.

2. Reg. 1. 16.
Red. vers. 8.

Hominem
seducit
vindicte
libido.

Videte, obsecro, quàm hominem pravi affectus excæcent, quàm seducat turpiter vindictæ libido! vir iste centies jusjurandum jurasset, se vera dicere, cum omnia fuerint falsissima. Nimirum ita furere solent affectus cæci. Summa fuit injuria, quod ille ille ritè factum censuit. Quàm nos delicati sumus, & pæne nullius patientiæ hoc paradigma monstrat. Cum enim nos vel obliquus ferit oculus, vel asperius verbum perstringit, mox injurias vociferamur intolerabiles. Umbrae sunt illæ injuriæ, quas nos ferimus ad Davidis, ad aliorum gravissimas collatae. Et videte regis nostri patientiam.

II. Semei maledicta & calumnias rex David modestissimè simul ac mansuetissimè tulit, ad omnes verborum contumelias patientissimus. Sat hominum habuisset, qui os viri nequissimi opplarent. Absalon manus prae-

2. Davidis
patientia
calumnias
Semei fe-
rentis,
præ-